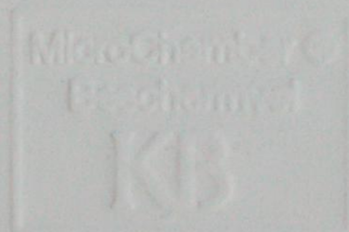
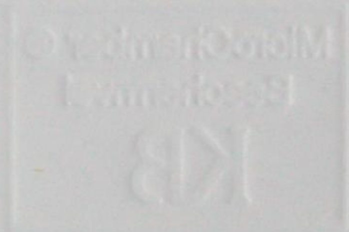












DE KROONINGE

Van haare Majesteiten,

WILHEM HENDRIK,

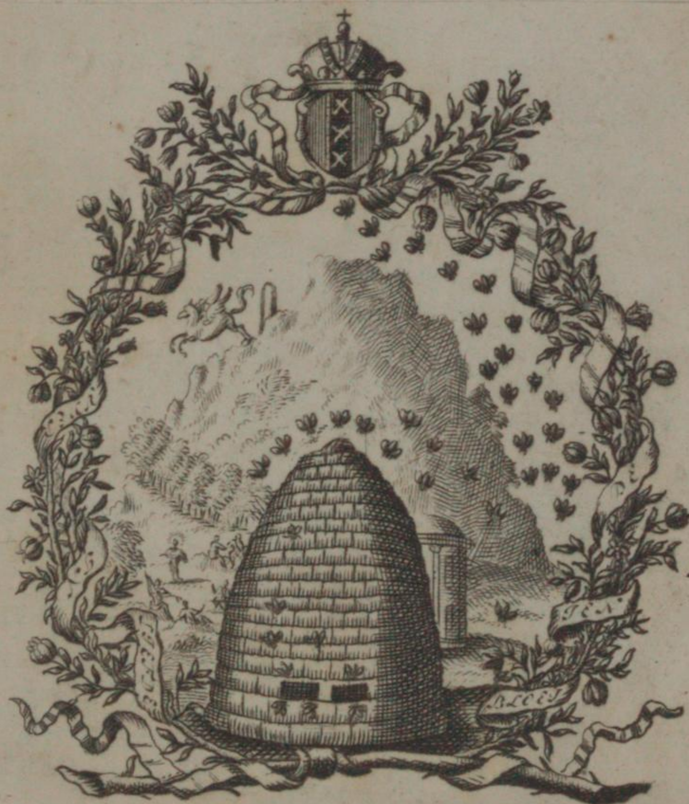
ÉN

MARIA STUART,

Tót Koning, én Koninginne

VAN

Engeland, Vrankryk, én Yrland.



t'Amſterdam, by de Erfg: van J. *Lescailje*, op de Middeldam, op de hoek van de Viſchmart, 1689.

Met Privilegie.


KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK

AAN DE

Edele, Manhafte, Geſtrénge Heer,

DE HEER

LAMBERT WITSEN,

Ridder, enz. Kolonel, én Sergant-Majoor der Stad Amſterdam, enz.


Eel Neêrland hélpt deez' dag het Vórſtlyk Londen vieren;
Der Burg'ren yver, zich door 't vuur, als vuur, vertoond,
Nu zy 's Lands Véldheer Vórſt der Britten zien gekroond
Door zyn beleid, zyn moed, én 't hemelſche beſtieren.

Myn Zangſter, om dat Feeſt mét haare vreugd te ſieren,
Uit een onkreukb're drift, die haar geheel bewoond,
Heeft zich verſtout (haar kleen vermoogen diend verſchoond)
Een Lovertje te zien gehégt aan die Laurieren.

Maar, wie deeld dieper in die gadelooze vreugd,
Als Amſtels Ov'righeên, door wélkers trouw de deugd
Des Vórſtelyken Hélds zich 't ſtérkſt' zag onderſchraagen.

Wie meêr, Grootmoedig Heer, als WITSENS achtbaar bloed,
Van ouds af, nooit verſuft in Raad, Beleid, nóch Moed.
Wien ſtond my waardiger als U dit op te draagen.

T. ARENDSZ.



COPYE

Van de

PRIVILEGIE.

DE Staten van Holland ende Westvriesland doen te weeten. Alzo Ons vertoond is by de tegenwoordige Regenten van de Schouwburg tot Amsterdam, Dat zy Suppliamten zedert eenige Jaaren herwaarts met hunne goede vrinden hadden gemaakt en ten Tooneele gevoert verscheiden Werken, zo van Treurspeelen, Blyspeelen als Klugten, welke zy lieden nu geerne met den druk gemeen wilden maken: doch gemerkt dat deze Werken door het nadrukken van anderen, veel van hun luister, zo in Taal als Spelkonst zouden komen te verliezen, en alzo zy Suppliamten hen berooft zouden zien van hun byzondere oogwit om de Nederduitsche Taal en de Digtkonst voort te zetten,

zo

zo vonden zy hen genoodzaakt, om daar inne te voorzien, ende hen te keeren tot Ons, onderdanig verzoekende, dat Wy omme redenen voorsz. de Supplianten geliefden te verleenen Oktroy ofte Privilegie, omme alle hunne Werken reeds gemaakt, ende noch in 't ligt te brengen, den tyd van vyftien Jaaren alleen te mogen drukken en verkoopen of doen drukken en verkoopen, met verbod van alle anderen op zeekeren hooge peene daar toe by Ons te stellen, ende voorts in communi forma. Zo is 't dat Wy de Zake en 't Verzoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wezende ter bede van de Supplianten, uit Onze regte wetenschap, Souveraine magt ende authoriteit dezelve Supplianten gekonzenteert, geakkordeert ende geoktroieert hebben, konzenteeren, akkordeeren ende oktroieeren misdezen, dat zy geduurende den tyd van vyftien eerst achter een volgende Jaaren de voorsz. Werken die reeds gedrukt zyn, ende die van tyd tot tyd door haar gemaakt ende in 't ligt gebragt zullen werden, binnen den voorsz. Onzen Lande alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeven en verkoopen. Verbiedende daarom allen ende eenen ygelyken dezelve Werken naar te drukken, ofte elders naargedrukt binnen den zelve Onzen Lande te brengen, uit te geven ofte te verkoopen, op de verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte ofte verkogte Exemplaaren, ende een boete van drie honderd guldens daar en boven te verbeuren, te appliceeren een darde part voor den Officier die de kalange doen zal, een darde part voor den Armen der Plaatze daar het kazus voorvallen zal, ende het resteerende darde part voor den Supplianten. Alles in dien verstande, dat wy de Supplianten met dezen Onzen Oktroije alleen willende gratificeren tot verhoedinge van haare schaade door het nadrukken van de voorsz. Werken, daar door in geenige deelen verstaan, den inhoude van dien te authorizeeren ofte te advoueeren, ende veel min de zelve onder Onze protektie ende beschermինge, eenig meerder kredit, aanzien oft reputatie te geven, nemaar de Supplianten in kas daar in yets onbehoorlyk zoude mogen influeeren, alle het zelve tot haren laste zullen gehouden wezen te verantwoorden; tot dien einde wel expresselyk begeerende, dat by aldien zy dezen Onzen Oktroije voor de zelve Werken zullen willen stellen daar van geene geabbrevieerde ofte gekontraheerde mentie zullen mogen maaken, nemaar gehouden zullen weezen het zelve Oktroy in 't geheel ende zonder eenige Omissie daar voor te drukken ofte te doen drukken, ende dat zy gehouden zullen zyn een exemplaar van alle de voorsz. Werken, gebonden ende wel gekonditioneert te brengen in de Bibliotheecq van Onze Univerziteit tot Leiden, ende daar van behoorlyk te doen blyken. Alles op pœne van het

ef-

effekt van dien te verliezen. Ende ten einde de Supplianten dezen Onzen konzent en Oktroije mogen genieten als naar behooren: Lasten wy allen ende eenen ygelyken die 't aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoude van dezen doen, laaten en gedogen, rustelyk en volkomentlyk genieten, en cesserende alle beletten ter kontrarie. Gedaan in den Haage onder Onzen grooten Zegele hier aan doen hangen den XIX September in 't Jaar onzes Heeren en Zaligmakers duizent zes honderd vier en tachtig.

G. FAGEL.

Ter Ordonnantie van de Staaten

SIMON van BEAUMONT.

De tegenwoordige *Regenten* van de *Schouwburg*, hebben het recht der bovenstaande Privilegie, voor de *Krooninge van haare Majesteiten, tot Koning en Koninginne van Engeland, &c.* vergund aan de Erfgenaamen van *J. Lescailje.*

In Amsterdam den 21 April, 1689.

VER-

VERTOONERS.

SPREEKENDE.

DE MAAGD VAN GROOT BRITTANJE.
BATAVIA.
De TEEMS.
De RYN.
De FAAM.
De SEINE.
De PALTS.
De WAARHEID.
Een MAN,
Een VROUW,
Een WEEZ,
Tweede WEEZE, *klaagende Paltslieden.*

ZINGENDE.

HOVAARDY.
VLEIJERY.
BEDROG.
Twee STROOMNIMFEN.
ENGELSCHE HARDERS.
ENGELSCHE HARDERINNEN.
ENGELSCHE ONDERDAANEN.

DANSSENDE.

GEWELD,
MOORD, *In het eerste Bedryf.*

SPYT,
WRAAKZUCHT,
VERWOEDHEID,
WANHOOP, *In het tweede Bedryf.*

De TEEMS,
De RYN,
De DONAU,
De TAAG, *Vier Stroomgoden in het laatste Bedryf.*

ZWY-

ZWYGENDE.

De KONING, } *van Engeland, Vrankryk ën Yrland.*
De KONINGINNE,
ENGELSCHE GEESTELYKE, én
ENGELSCHE WAERELDLYKE LORDS.
DAPPERHEID, } *ſtaande benevens de Troon, aan de zyde van de Koning.*
STANTVASTIGHEID, én
VOORZICHTIGHEID,
WYSHEID, } *ſtaande aan de zyde van de Koninginne.*
GOEDERTIERENHEID, én
RECHTVAARDIGHEID,
VREDE, } *daalende in een Troon van wolken neder.*
GERECHTIGHEID, én
WAARHEID.
De OORLOGSVLOEKEN.
FRANSCHE KRYGSOVERSTEN, DRAGONDERS, én SOLDAATEN.
ENGELSCHE, én YRSCHE KRYGSOVERSTEN én SOLDAATEN.
MISHANDELDE STEDELINGEN én LANDLIEDEN VAN DE PALTS.
BRANDENBURGSCHE én HOLLANDSCHE SOLDAATEN.
DE ZEVEN VEREENIGDE NEDERLANDSCHE PROVINTIEN.
EEN DRAAK.
DE WRAAK DES HEMELS.

DE

DE KROONINGE

Van haare Majesteiten,

WILHEM HENDRIK, ÉN MARIA STUART,

Tót Koning, én Koninginne

VAN

ENGELAND.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.



DE Maagd van Vrankryk, verbeeld door de Seine, als zynde de vermaardste én bekéndste Révier van Vrankryk, omringt van de voornaamste Fransche Grooten, én Krygsoversten aan de eene, én Engelsse én Yrsse Krygsoversten aan de andere kant.

De Seine rédeneert mét de Oversten over haare toestand, betuigende, door eene réde vol verwoedheid en lasteringen tégens Hólland, haare spyt over de veranderinge in Engeland, én geheel Europa voorgevallen.

Zy maant de Overſten aan om wraak daar van te neemen, én alle bedénkelyke razernÿe te pleegen.

Ondertuſſchen verſchynen Hovaardy, Vleÿery, én Bedróg. Hitſende de zélve door hun gezang nóch vérder aan, om wraak van de gehoonde glory hunnes Konings te neemen.

Gewéld, én Moord

Ryzen uit de Afgrond, (het Gewéld, gewapend mét een Schild én Zwaard, de Moord mét een Wolfsvél omgórd) maakende te zaamen eene Dans, waar in zy hunne verwoedheid, én dreigeménten verbeelden, én het Bedryf beſluiten.

Aanſpraak van de SEINE *aan de Franſche Krygsoverſten.*

SEINE.

MAnhafte Hélden, tót uws Konings roem geſchapen,
Grondvéſten van zyn ryk, Krygsgoden in het wapen,
Door wiens gevreezden arm én onverſchrokken ziel,
De groote Lodewyk alom ſteeds 't véld behiel,
En zyne naam waar voor de trótſte vólk'ren beeven,
Zich tót aan 't Starrendak, ja hooger, ziet verheeven;
Gy, die het al voor hém doet buigen door de kracht
Uws krygsvólks, wiens gemoed mét alle érbermen lacht.
Door vrouwen, kinderen, nóch maagden nooit bewoogen,
Hoe kunt gy zulk een hoon, als ons geſchied, gedoogen?
Hoe kunt ge lyden dat door zulk een hand vol land
Als Hólland, 't wélk zich korts zag door uw arm vermand,
En uw gewéld in zyn moeraſſen moſt ontduiken, (ken?
Ge uws Vórſts vermoogendheid nu ziet de wieken ſnui-
Dat ſnoode Land, 't wélk ſteeds zyn zeege heeft verlét,
Zyne alverwinnendheid de voet ſteeds dwars gezét,
Dat ons te lande én ook te water 't hoofd durfd' bieden,
En onze ſcheepsmagt ſteeds mét ſchande heeft doen vlieden:
Nóch niet te vreên dat 't in zyn hoogmoed triomfeert,

Heeft

Heeft onzen Bondgenoot op 't ſmaadelykſt onteerd,
Het onderling verſtand, mét zo veel liſtigheden
Bedékt, verwaandelyk verydelt, én vertreeden;
En op het onverwachſt, ten ſpót van zyn vernuft,
Dat nu, na 't ſchynt, ſchoon 't nooit gebeurde, heeft geſuft,
De trouwe Jakob uit het Britſche ryk verdreeven,
En een vermeetele in zyn plaats ten troon verheeven.
Die, ſchoon hy door zyn Echt, geboorte, én wéttig bloed
Zich zelve waand te zien in zyn réchtvaardig goed,
Waar van zyn Voorzaad word gezégt te zyn verſteeken;
Als eenen die 's Ryks wét, én réchten durfde breeken,
Zyn bloed verzaaken, een onzéker érfgenaam
Voorſtéllen, ja, dat ik my zélf te noemen ſchaam,
Zyn vórſtelyk gemoed, ondraagelyke woorden,
Bezoed'len boven dien mét onmedoogend moorden.
Die onderdrukker, die verdélger van de liſt
Der ſchrand're mannen hém alleen niet 't ryk betwiſt;
Maar durft ons over zè op 't allervinnigſt dreigen,
En alle Vórſten tót myn ondergang doen neigen;
Die uwes Konings magt weêrſpanniglyk verſmaân,
Zyne onbepaalde wil hovaardig tégen ſtaan,
Ja onbedachtelyk zyn légers reeds beſpringen,
Vol moed hém wéder al 't veroverde te ontwringen.
Op, op; 't is tyd dat gy uw' grimmige oogen ſlaat
Op die verwaatene; verwoeſt dat heilloos zaat;
't Moet uitgeroeid, om nooit zyn' glory meer te ontluiſt'ren,
Noch zyne zeegepraal door ſmétten te verduiſt'ren.
Heeft eene zè van vuur, van traanen, én van bloed
Niet magts genoeg, doe, doe 't verzinken in de vloed
Des noorder Oceaans; die zal op zyn geboden,
Als in onze Operaas, die ryksgedróchten dooden.
Al heeft hy door 't beleid van Luxemburg wel eer
Doen voelen hoe hy is te vreezen, door 't geweer
Van onverzoenb're, ſchélmſe én raazende ſoldaaten,

Op zyn bevél in woede én wreedheid uitgelaaten,
Het lustryk Bodegraave én Zwadenburgerdam
Stréng doen verwoesten, én verteeren door de vlam,
Die zuigelingen in de wieg zélf niet deê spaaren,
Terwyl de moeder, vast gebonden aan haar haaren,
In 't aanzien van de man, onteerd wierd, én ontzield,
En nevens hém mét huis én hóf door 't vuur vernield,
Dit 's alles fléchs gering by 't geen hén is beschooren
Tót straf van hun bestaan door 's Konings félle tooren.
Bréngt al de plaagen die de hél verzinnen mag,
Tót hun verdélging, op het schriklykste aan de dag.
Zal my een flobbrig Y, óf schraale Maas braveeren?
Een Amstelplasje my, een Koningin, onteeren?
Neen, neen: 'k verga veel eer voor eeuwig eer ik ly
Dat zulk een overmoed lang ongewrooken zy.
De fórsse Ryn begind van vér zyn norsse braauwen
Wyd op te spalken, én my schamper toe te graauwen;
De dolle Donau spreekt hém moed in, stérkt zyn magt,
Terwyl de Tyber mét 's Vórsts dreigementen lacht:
De traage Taag voelt zélf zyn oude moed ontsteeken,
Om op my 't ongelyk, hém aangedaan, te wreeken;
Maar boven al maakt my de strydb're Teems ontroerd,
Die, brullende van wraak, vervaarlyk légt én loert,
Om my een doodsche steek in 't wroegend hart te geeven:
'k Voorzie zyn vloot door zè reeds hérwaard heene streeven;
My dunkt ik zie hém reeds aan myne kust geland,
En doorgedrongen zélf tót in myn ingewand.
'k Zie al 't gewonnene weêr schandelyk verlooren:
De heele waereld heeft myn ondergang gezwooren;
't Schynt élk zich tans om my te dooden 't yvrigst toont;
Maar 'k héb ook niemand in het woeden ooit verschoont.
Dóch, 't is nóch tyd voor u die donder af te keeren;
Uwe Oorlogsbénden, steeds gewoon te triomfeeren,
Staan reê, 's ryks schatkist is met 's vyands roof vervuld:
Wat is 'er dat gy niet te boven komen zult?

Ter-

Terwyl dat gy de Palts, vermaard door vruchtbere oeſten,
En édle wynſtók, zult doen door het vuur verwoeſten,
En haare Véſtingen vernielen tót de grond,
Ja zo dat niemand ooit kan zéggen, zie daar ſtond
Het prachtig Vórſtelyk Slót, dat eeuwen kon verduuren,
Daar zietge 't overſchót der Témp'len, óf der muuren;
Tot een verbaazing van al wie u weêrſtand bied.
Laat onzen Bondgenoot, wien 't Kétterdom verſtiet,
Mét onze magt geſtérkt, in 't ryk der Yren dringen,
Om mét die hulp de Teems kloekhartig te beſpringen,
Op dat, terwyl de nieuw verkooren Koning 't hoofd
Hém bied, 't ſnood Néderland blyf van zyn hulp beroofd.
Men moet der Yren moed wél niet te veel betrouwen,
Maar hun gedachten mét het ſchynbeeld bézig houwen
Van hunne Gódsdienſt, die vervolgt word én verdrukt,
En hoe de Roomſche Kerk haar ſierſſel word ontrukt.
Want ſchoon my aan het récht der Kerk niet légt gelégen,
Gelyk men daaglyks ziet, 't kan échter 't graauw beweegen;
'tWord door die blinddoek tot verwoede wraak bekoord.
Dat bleek op Bartels Nacht, die hoog beruchte moord,
Toen door 's volks razerny ruim honderd duizend zielen,
Daar onder al de bloem der Hugenotten vielen.
Dat hébtge, ô Yrland, op het ſchrikkelykſt gezien,
Toen, door die woede, driemaal honderd duizend liên
Het leeven, in het kort, op 't allerwreedſt verlooren.
Ik zie die zélve tyd weêr op een nieuw hérbooren;
Ik zie een open véld om al wat ooit voorheen
Afgryſlyks is gebeurd, dit pas in een te ſmeên.
Ik voel zélf de afgrond tót myn byſtand zich beweegen,
De Spooken klimmen reeds, tót onze hulp geneegen,
De roode Draak braakt zucht tót wraak, bloeddorſt, én moord:
Het onderaardſch geſpuis word brullende gehoord.

TWEEDE TOONEEL.

HOVAARDY, VLEIJERY, BEDRÓG, MOORD, *én* GEWELD, *verſcheinen in de Zaal.*

De SEINE *ſpreekt hén aan.*

GY Razernijen, die vrywillig komt verſchynen,
Doet door een nacht van ramp der Kétt'ren zon verdwynen;
Blaaſt, blaaſt den Vorſten in een onverzétb're moed;
Maakt hén meêdoogenloos, onzoenbaar, én verwoed

Zang der Spooken

HOVAARDY, VLEYERY, *én* BEDRÓG,

HOVAARDY.

WIe durft de grootſte Koning térgen
Die Immer 't Aardryk zag?

BEDRÓG.

Wie kan zich voor zyn toorn verbérgen?
Zy trêft gelyk een donderſlag.

VLEYERY.

De Hémel zélf kan hém geen réden vérgen,
Wyl hy alleen al wat hy wil vermag.

Alle te zaamen.

Wie durft de grootſte Koning térgen
Die immer 't Aardryk zag?

VLEYERY.

Hovaardig rót, vermeet'le dwérgen,
Bereid u vry tót weêgeklag.

HOVAARDY.

Beef, beef, verwaande, voor de gloed
Van zyn ontſteeke tooren;
Zy zal u doen verſmooren,
In eene Zè van traanen, vuur en bloed.

Al-

Alle te zaamen.

Wie durft de grootste Koning térgen
 Die immer 't Aardryk zach?

Vertooninge achter het eerste Bedryf.

Bellona, gewapend, omringt van 's Oorlógsvloeken, doet bewys aan de Fransche Krygsdrommen, verzien mét Geschut én alle ander Moordgeweer, mét hunne wreedheid voort te vaaren, én de Palts te verwoesten.

Bellona mét haar stoet, omringt van Oorlogsschaaren,
Gebied aan de Oversten mét woeden voort te vaaren,
Die toonen hén bereid, én buigen voor haar neêr.
Daar zietge 't brullend heir, verzien van Moordgeweer,
Gereed de vruchtb're Palts onménschlyk te verwoesten.
Wat zal de dulle Kryg een beemd van Lyken Oegsten.

Dans van Geweld *én* Moord.

Einde van het eerste Bedryf.

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

De FAAM, de RYN.

Het Tooneel verbeeld een lustig Landschap daar de Rynstroom door loopt.

De FAAM.

GEduchte Ryn, die van 't Gebérgte neêr komt stroo-
men,
Die duizend Stéden téld aan uw' beroemde zoomen,
En die zo meenigmaal het woeden hebt bezuurt
Van dwingelanden, dóch hun razerny verduurt,
Rys uit uw klaare kil; wil myne réden hooren
En wélk een zégen gantsch Europa is beschooren.

De RYN.

Wie vérgt my in het licht te komen? welk een maar,
O Faam, méld uw Bazuin? is wéder nieuw gevaar (ren,
Voor handen? zal het bloed myn waat'ren weêr ontluist'-
Of zal een donderbui de dag op nieuws verduist'ren?
Komt weêr de Sein Slang vol verwoedheid op my aan?
Doe my, o snél Gerucht, de waarheid tóch verstaan,

De FAAM.

Ik hébgeen maar van ramp, ô Stroom! u voor te houwen,
Ik kom u nooden om iets heuggelyks te aanschouwen,
Al broeid een dolle stórm én donder in de lucht,
Die reeds van verre word vernomen door 't gerucht.
Het heilryk licht omtrent de Teemsstroom opgereezen,
Zal een vertroosting in die duisternissen weezen.
Koom, zie de deugd vol roem verheven op de Troon.
Oranje, Nassaus bloed, zult gy de dierbre Kroon
Van 't magtig Britse Ryk de haaren zien omstraalen,
Daar zult gy Hóllands Héld mét pracht zien zeegepraalen,
De Troon bekleên die zyn Grootvader eer bezat,
Daar gaerne 't boos bedróg hém van versteeken had,

Schoon

Schoon zy door 't bloed, zyne echt, zyn deugd, hém was beſchooren,
Zélf van de hemel tót dat Ryksbehoud verkooren.
Zyn Leeuwemoed, geſtyft van Neêrlands oorlogs magt,
Zyn Hélden hart, dat ſteeds heeft nood én dood veracht;
Heeft hém, in ſpyt van ſtorm én duizend doodsgevaaren,
Onwankelbaar gevoerd door 't barnen van de baaren,
Om 't onderdrukte Ryk te rédden van 't geweld.
Wat zou onmooglyk zyn voor zulk een dapper héld?
Naauw zét de *Oranje Vórſt* op 't heilryk land zyn voeten,
Of ziet zich van élk een als hun verlóſſer groeten.
Mét wat verwoedheid zich de Ryksplaag ook bewoog,
Wat gloênde dreigingen zy uit haar kaaken ſpoog,
Zyn onverſchrokke ziel ontfonkt te meêr zyne ad'ren:
De Draak ziet gantſch verbaaſt die Overwinnaar nad'ren,
Zy durft hém niet weêrſtaan, maar geeft zich in de Lucht.
Waar 't door zyn goedheid niet, zy was het niet ontvlugt.
Maar zyn doorluchte ziel, zyn hoogverheve zinnen,
Zyn hart, dat altyd kan zyn driften overwinnen,
Heeft, ſchoon tót ſtraf wierd door gerechte wraak gepleit,
Getoont dat hy meêr roem in goedertierenheid
Als kwaads vergélding vind. mét duizend vreugdezangen
Zult gy hét Britſche vólk haar Koning zien ontfangen:
Zy zien hém als een ſchild voor hunne vryheid aan;
Een trouw beſchérmer van zyn trouwen onderdaan;
Voor wiens geduchte naam de trótſe Sein moet beeven,
Wiens woede op Neêrland wierd door hém te rug gedreeven,
En voor wiens kloekheid, nooit in 't grootſt gevaar beklémt,
De trótſe Lodewyk hét bloed in de ad'ren ſtrémt;
Die zich bereids verbeeld van hém te zien beſprongen,
En 's Vórſten bénden tót zyn havens ingedrongen;
Of in het open véld hém, hoe, verwoed door ſpyt,
Aangrypen, daar hy hém in 't midden van de ſtryd
Van zo veel hélden in het wreed gevécht verſlagen,
Dóch tót onſterff'lyke eer, van hén, zal réden vraagen.

O Rynſtroom, die zo vaak van ſchrik te rugge vlood
Voor 't woên der draaken, voor wiens wreed gezigt de dood
Steeds heenen vliegt, zie u ook van die zon belonken.
Wél aan dan, kom, aanſchouw die Roem der waereld pronken,
Bezie hoe 't konings kleed paſt om zyn hélden leên.
Maar 't grootſte fierſſel dat in zo veel heerlykheên,
En praalgewaaden zich zal op doen voor uwe oogen,
Daar uw verwondering zich 't krachtigſt door bewoogen
Zal voelen, is zyn nooit volpreeze Koningin;
Maria, 't ófferbeeld van vórſtelyke min.
De dierb're vreugdekroon van zyne lévensdagen;
Maar wien ook minder 't ryk kan als haar Héld behaagen.
De luiſter van de deugd, die haare ziel verlicht,
Maakt dat de duiſternis der laſteringen zwicht,
En zuivert 't Vórſten bloed waar van ze is voortgeſprooten. (nooten,
Toef niet, ô Stroomgód, hébtge ooit ſtóf tót vreugd ge-
Nu is het dat zy u op 't minnelykſt beſtraalt.

De RYN.

Verbaaſt, verwonderd door het geen ge my verhaald,
O Faam, kan myne vreugd zich naauwelyks bedwingen.
O wonderlyke keer! ô wat veranderingen!
De Teems ontbonden, én tót myne hulp bereid!
O hemel, wélk geluk, wat goedertierenheid!
Nu, hoop ik, is de wraak om hoog by u beſlooten,
Van zo veel bloeds 't geen zo onménſch'lyk is vergooten,
Zo veel onnoozele, mêdoogenloos ontzield,
Van zo veel véſtingen, zo goddeloos vernield.
Die koninglyke Héld, gebooren tót regeeren,
Héb ik de Lelyvórſt zien aan myn boord braveeren;
En mét een hand vol vólks, mét Hóllands magt alléén,
In ſpyt van dolle woede, én opgeblaazendheên,
Beroemde véſtingen, kloekmoedig aangegreepen,
Hém zien ontwringen, waar op 't heilloos heir beneepen,
Van

Van doodſchrik, tommelings 't gewonne Land verliet,
En door die Laſheid zyn gekóchte roem verried.
Maar wat zal hy na zulk een wénſchelyk verbinden
Van *Britt-* én *Neder-land*, zich tans niet onderwinden?
Beef, Seine, beef, verſchuil in uwe Waterkólk.
De wraak des Hemels wét reeds door zyn hand haar dólk;
'k Zie de Oorlogsvlammen door uw' weelige Akkers
weijen,
Door uwe Wouden én Wynbergen zich verſpreijen,
Een deerlyk véldgeſchrey, tót ſtraf van zo veel moord,
Als gy bedreeven hébt, word kérmende gehoort.
Maar, Vorſtelyke Teems, die korts nóch had te ſchroo-
men
Voor ſlaverny, hoe zyt gy tót dit heil gekomen?
Gy ziet uw nacht van druk in eene héld're dag
Van vreugd veranderd, nu het Koninglyk gezag
Van Groot Brittanje, het gezégenſt aller landen,
Door 't hémelſche beſtier, geſtéld is in de handen
Eens Vórſts, wiens groote ziel zich aan uw lót verbind,
Die boven troon én kroon réchtvaardigheid bemind;
Der dwingelanden ſchrik, der onderdrukten Heilland.
O gloryryke Teems! ô hooggelukkig Eiland!
Héb dank, ô blyde Faam . . . . . .

De FAAM.

Wat wil dat naar gerucht!

De RYN.

Myn Srroom word gantſch beroerd; wat damp vervuld de (lucht?

De FAAM.

Het Aardryk beeſt! ik hoor gedruis! wie komt ons nad'ren?

De RYN.

Wat doodſche ſchrik ſtrémt my op nieuws het bloed in
de ad'ren!

De FAAM.

O Hemel! wat ik zie!

De RYN.

Hélp, Hemel! ô verdriet!

De

De FAAM.

Ik vliê. O ſtroom! verzink in 't diepſte van uw vliet.

TWEEDE TOONEEL.

Een vuurſpuuwende DRAAK *komt te voorſchyn; de* FAAM *vliegt wég, én de* STROOM *zinkt néder.*

Het Tooneel veranderd, én vertoond een verwoeſd Landſchap; aan verſcheide kanten van het Tooneel ziet men vuurvlammen, én daar word een verméngd geſchrei van Mannen, Vrouwen, én Kinderen gehoord.

De Draak keert zich, vuur én vlammen braakende, heen én wéder.

Men hoord een zwaare Donderſlag. Waar op een félle Blikzemſtraal néderſchiet, die de Draak tréft én in de afgrond doed verzinken.

DERDE TOONEEL.

SPYT, WRAAKZUCHT, VERWOEDHEID, WANHOOP, *ieder mét een Toorts én een Dolk in de vuiſt, ryzen uit de Afgrond, betoonende door een verwoede Dans hunne ſpyt over 't omkomen des* DRAAKS, *dóch van een vuurregen overvallen, verzinken.*

VIERDE TOONEEL.

KLAAGENDE PALTSLIEDEN, *een* VROUW, *beweenende 't verlies van haar Man, een* MAN, *'t verlies van zyn Vrouw, twee* WEEZEN *'t verlies hunner Ouders.*

De VROUW.

MOſt ik myn waarde man zien ſtérven;
Helaas! door 't Franſche moordgeweer?

De

De MAN.

Myn trouwe hélft, moet ik u dérven,
Beroofd van léven én van eer!

I WEEZ.

Helaas! waar zal ik moeten zwérven?
Myn waardige Ouders zyn niet meêr!

2 WEEZE.

Ik zag myn Vaders ſtrót doorkérven,
Myn Moeder ſtorte in 't bloed ter neêr.
Helaas! waar zal ik moeten zwérven?
Myn waardige Ouders zyn niet meêr.

I WEEZ.

Helaas! waar zal ik moeten zwérven?
Myn waardige Ouders zyn niet meêr!

De VROUW.

Moſt ik myn waarde man zien ſtérven,
Helaas! door 't Franſche moordgeweer!

De MAN.

Myn trouwe hélft, moet ik u dérven,
Beroofd van léven én van eer!

De VROUW.

O Hemel! wees mét ons bewoogen.

De MAN

Houd op, ai! maatig uwe ſtraf.

De WEEZ.

Héb mét ons lyden mededoogen.

De WEEZE.

Wiſch onze droeve traanen af.

De MAN.

Zie daar de droeve Paltsmaagd nad'ren,
Het haar ontſnoerd, 't gewaad geſcheurd:
Haar doodsgelaat toond wélk een ſchrik dringt door haar ad'ren.
O ramp, die nooit genoeg kan zyn betreurd!

VYF-

VYFDE TOONEEL.

De KLAAGENDE PALTS, *de voorige.*

WRaak, Hemel! Hemel, wraak! kunt gy deez' gruuwzaamhéden
Aanſchouwen? kuntge zien hoe 'k word verwoeſt, vertreeden?
Blyft gy meêdoogenloos voor myn benauwde klagt?
Geréchte Hemel, waar 's uw donder, waar de kracht
Van uwe Blikſemen? weet gy van geen ontfermen?
Een vuurvloed overſtroomd myn Akkers; klaagen, kérmen
Van Maagden, ſchandelyk geſleurd, onteerd, vermoord,
En zuigelingen, word, helaas! alom gehoord.
Ik zie hét dierbaar Bloed myns vólks als water pléngen.
Ik voel myn haaren door verwoede vlammen zéngen:
Al myn verſierſſelen zyn t'eenemaal verdooft;
En myn beroemd gezag is haare kroon ontroofd.
Zal myne wynſtók al de waereld 't hart verheugen,
En drénktge my, helaas! mét zulke bitt're teugen?
Myn vórſtelyk paleis, dat eeuwen heeft geſtaan,
En 't oorlógswoên verduurt, moet nu te gronde gaan:
De zwaare toorens, die de waereld deên verwond'ren,
Bezwyken, waggelen, én ſtórten, wyl van ond'ren
Des vyands razerny de grondſlag open maakt,
En meêr dan Etnaas gloed, al donderende, braakt.
O luſthóf van uw' Vórſt, ô roem van zyne landen,
Hoe deerelyk zyt gy gemartelt door de handen
Van aardſch Tierannen, waar door gy u, tégens récht
En réden, zo verwoed ziet in het ſtóf gelégt!
Hoe zwaar is uwe val, die 'k eeuwig zal betreuren!
Zult gy wel immer 't hoofd weêr komen op te beuren?
'k Eiſch wraak, ô Hemel! én ik zie de dag te moet
Dat, tót vergélding van zo veel vergoote bloed,
Van zo veel moorden, én van zo veel gruuweldaaden,

Het zwaard uws toorns zich in myns vyands bloed zal
baaden;
En 't oorlógsvuur, in 't goud van 't lelydak ontfonkt
Der Lustgebouwen, daar de trótse Sein meê pronkt,
Verteeren al de pracht dier opgeblaaze muuren;
Tót een verwondering én schrik der nagebuuren.
De maat der boosheid most geheelyk zyn vervuld.
Heel 't aardryk wacht mét my de straf mét ongeduld.

Vertooninge achter het tweede Deel.

Voor aan ziet men de Stedelingen én Landlieden van de Palts, op het grouwelykste mishandeld, gesleept, gebonden, wéggevoert, gemartelt, vrouweschennis, kindermoorden, enz.

Achter vertoont zich het Slaan der Fransche door de Brandenburgsse én Hóllandsche Troepen, mét de nederlaag én vlugt der Franschen, die van de Wraake des Hemels, boven hun Hoofd vliegende, met een Zwaard, vervólgt wérden.

Op de eerste opzigt.

Hier zietge 't Fransche Heir, in moedwil uitgelaaten;
Onnoozelheid kan 't Kind, nóch Maagden 't kermen
baaten;
Geen Konings woord behoed de onschuld'ge Steedeling;
Des Landsmans érf vergaat door 't vuur, hy door de kling
Na dat hy eereloos heeft zyne Vrouw zien schénden,
Wat baart de Staatzucht al verwoedheên én elénden.

Op de tweede vertooning.

Hier ziet ge 't schénziek rót kloekmoedig aangegreepen,
Die wolven, dood van schrik, de lénden na zich sleepen,
De kloekheid die hun hart, als 't moorden géld, bewoond,
Nu geen de minste blyk van dapperheid betoont.
Des Hemels gloende Wraak doet hen hun boosheid boeten,
Ze is stréng van arm, al schynt zy somtyds traag van voeten.

Einde van het tweede Bedryf.

DAR-

DÉRDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

HEt Tooneel verbeeld de voorgrond van de plaatse der Krooninge. De Teemsstroom, de Ryn, de Donau én de Taag verschynen mét een gevolg van Waternimfen, Engelsche Harders én Harderinnen. De Teems nood hén alle te zaamen zich te verheugen over de gewénschte Krooninge des nieuwen Konings, én der nieuwe Koninginne, waar van het Feest op dat oogenblik gevierd wérd, zy betoonen hunne vreugd door hunne gezangen, tót lóf van haare Majesteiten. Daar op nood de Teems de andere Stroomgoden binnen te treeden om plaats te maaken aan de Maagd Batavia, die van de Maagd van Groot Brittanje by de hand geleid, mét haar gevólg, de zeven vrye vereenigde Nederlandsche Provintien, hén komt nad'ren.

De TEEMS.

HEt heilryk oogenblik, ô Nimfen, is verreezen
Dat wy, nu voor ons geen meêr onraad is te vreezen,
Wyl moord, bedróg, geweld, verraad gebannen zyn,
Een heughelyke dag een héld're zonneschyn
De nacht der rampen die ons dreigden op zien klaaren,
En 't brullend onweêr op het vrindelykst bedaaren.
Het Vórst'lyk Hóf dat nu in volle blydschap woeld,
Daar tans de vrolykheid op 't weeligste krioelt,
Nood ons gezaamendlyk haar feest te zien vertoonen:
Daar zullen wy de Deugd, de Minzaamheid zien kroonen,
Die deugd waar door we ons zien voor dwinglandy behoed,
Die minzaamheid, de roem van 't Koninglyke bloed.
't Is *Wilhem Héndrik*, die voor geene Waereldgrooten
Behoefd te wyken, zélf uit Keizers bloed gesprooten,
Wat naakt, ô Britt'land, u al heerlykheid én vreugd;
O wélk een glans ontfangt de Kroon van zyne deugd!
Aan zyne zyde staat uw' dierb're Koninginne,

Des Koninglyken Hélds doorluchte Gemaalinne:
Komt, eerd mét my de glans van 't vrind'lyk aangezigt,
Groet mét verwondering het bovenménsch'lyk licht,
Waar door haar groote ziel gekénd word uit haare oogen,
Die ed'le ziel, steeds vol van Vórst'lyk mededoogen
Voor de onderdrukte, steeds tót hunne hulp bereid,
't Beroemdste Baak' van Liefde én Goedertierenheid;
Hoofddeugden, zélden zo volmaaktelyk te toonen
In Koninginnen, dóch die haar op 't heerlykst kroonen.
O Ed'le pronkstar die alle andere verdooft!
O wélk een eerekroon voor my! nu beurd myn hoofd
Zich moedig hooger op; myn roem genaakt de wólken,
Nu zal myn naam, vermaard by nooit bekénde vólken,
Geen overvruchtb're Nyl, noch ryke Ganges meêr
Te wyken hoeven, geen Eufraat betwist myne eer.
Op, op, myn Nimfen, toon uw' blydschap én genoegen:
En gy, ô Véldliên! wilt u t'zaamen by ons voegen;
Toon, névens ons, mét uw' Véldnimfen u verblyd:
Nu zytge voor het woên des dollen Krygs bevryd,
Onnoodig u voortaan angstvallig te verschuilen,
In 't naar én doods vertrék van onderaardsche kuilen.
Gy ook, ô Harders! die uw' rust verzékert ziet,
Gy, Harderinnen, héf, héf aan een vrolyk lied.
Nu kuntge t'zaam mét lust uw' lieve Lamm'ren weiden;
Aan myn kristalle boord hén vrolyk drénken leiden,
Geen bloedstroom zal zich meêr verméngen mét myn nat,
Nóch my ontluisteren, wél eer zo wreed beklad.
Wél aan, wilt in dit uur malkander niet bezwyken,
Laat, élk om stryd, uw vreugd én danbaarheden blyken;
Zie hoe de Hémel lacht, hoe 't Aardryk zich verheugd,
Ja zélf het woeste Meir bedaard is, én vol vreugd.

I STROOMNIMF.

Laat ons de groote Koning looven,
Die ons de milde Hémel geeft;
Hy is het waardst geschénk van boven,
Dat Britt'land ooit genooten heeft.

De VELDLIEDEN, VELDNIMFEN, HARDERS *én* HARDERINNEN.

Laat ons de groote Koning looven,
Die ons de milde Hemel geeft.

2e. STROOMNIMF.

De vryheid, van 't geweld verschooven,
Door zyne deugd op nieuws hérleeft.

De voorige.

Laat ons de groote Koning looven,
Die ons de milde Hemel geeft.

1 STROOMNIMF.

Nooit rampspoed moet zyn roem verdooven,
Die tót aan 's Waerelds einden zweefd.

Alle te zaamen.

Laat ons de groote Koning looven
Die ons de milde Hemel geeft
Hy is het waardst geschénk van boven
Dat Britt' land ooit genooten heeft.

De TEEMS.

Beroemde Stroom Goôn, die deez' groote dag komt eeren,
Wilt door uwe achtbaarheên de vrolykheid vermeêren;
Treed mét ons binnen; toon uw' blydschap nevens my;
Terwyl de Seine barst van spyt én razerny.
Komt, groet mét my het licht der Vórstelyke straalen
Die, zo vol zegen, op ons alle nederdaalen.
Batavia verschynt, van Britt'lands Maagd geleid,
Belétten wy heur niet in heure vrolykheid:

TWÉDE TOONEEL.

De Maagd van Groot Brittanje, verzéld van veele Engelsche Grooten en Edellen, geleid Batavia, de Maagd van Nederland, vergezélschapt van de zeven vrije vereenigde Provincien ieder aan haar Wapen te kénnen, by de hand na de plaatse der Krooninge. Naar wederzydsche betuigenisse van genegenheid en onverbreekbre Vrindschap, toont zy aan Batavia haare Koninglyke Majesteiten op de Troon, ieder mét de Kroon op 't Hoofd.

BRIT-

BRITTANJE.

TErwyl myn Volkeren deez' dag mét blydschap kroo-(nen,
En élk om stryd bewys van hun vernoeging toonen,
Nu zy door 's Hémels gunst, én uw doorluchtigst bloed,
Zich zien voor dwinglandy én ondergang behoed,
Vinde ik niets waardiger om my het hart te raaken,
Als dat ge u aan die vreugd ook wilt deelachtig maaken;
O vrygevocht'ne, die veel liever 't léven liet,
Als dat ge uw' dapperheid én oude roem verlied,
Ik weet wat deel gy moogd in myn verlóssing neemen,
'k Zal u die glory niet betwisten, nóch ontvreemen,
Het was uw' Véldheer, én geoeffende oorlogsmagt,
Door wien zulk een geluk ons is te weeg gebragt.
Gy, Edelmoedige, beroemd door uwe daaden,
Durfde alle dreigingen des vyands kloek versmaaden,
En stélde u zélve voor zyn razernije bloot,
Om my in 't hoogst gevaar te rédden uit de nood;
Uw schatten, schépen, én beroemde waterhélden
Die voor uw wélvaard steeds zich in de Bréssе stélden,
Zo wél bedachtelyk als vroom, én onvertzaagd
Hébt gy gelykelyk voor myn behoud gewaagt.
Uw scheepryk Y héb ik zulks eeuwig dank te weeten,
De trouwe Maas zal myn geheugen nooit vergeeten;
De dappre Zeeuwen, én de vrije Vries, wiens hart
De dwinglandy steeds onverschrokken heeft getart,
Staan t'zaamen in myn hart dankbaarlyk opgeschreeven,
Uw Opperhoofden, steeds gewoon na lóf te streeven,
Wien 't nimmermeer verdroot, mét onbezweeken moed,
In 't woedenst van de stryd én 's dollen oorlogsgloed,
Manhaftelyk uw staat te hélpen onderschraagen,
En lyf, ja ziel, kon 't zyn, gerust daar voor te waagen;
Die hélden zullen nooit uit myn gedachten gaan:
Een onverwélkb're kroon van ed'le lauwerblaân
Moet hunne kruinen tót hun aller roem omvlégten,
En hunne naamen aan het hoogst gestarnte hégten.
Verwacht, ô waardigste, dat ik op myne beurt
U zal betoonen hoe myn ziel uw' diensten keurt.

De groote Koning die myn Ryksſtaf heeft in handen,
Die ſtrydb're Vórſt, de ſchrik van alle dwingelanden,
In uwe ſchoot gekweekt, zy u een bórg voor my,
En ſtrékke u tót een ſchild voor Vrankryks razerny.
De Zè zal 't Neêrlands bloed mét 't Britſe nooit meêr méngen,
Maar het tierannige, te zaam vereenigt, pléngen;
Tót wraak van uw verdriet, én myn verraân gezag.
Ik blaake, ik brande, ik haak na die gewénſchte dag.

BATAVIA.

Hoe zoet, ô myn vrindin, is die betuigeniſſe,
Uit een opréchte ziel, én onbeſchroomd gewiſſe,
Aan my; hoe heerelyk vind ik me tans beloond?
Voor de yver die ik héb tót uwen dienſt getoont.
Hoe waard is 't my dat ik my vrylyk mag beroemen
Mét u veréénd te zyn; gelukkig moet ik noemen
Het aanblik dat my heeft tót uwe hulp verwékt,
En nu een waarborg voor myn wreede Vyand ſtrékt
O vorſtelyke Maagd, wie zal ons kunnen deeren,
Wanneer we élkanderen getrouwelyk verweeren?
Uw Koning is het hoofd myns heirs, én van myn vloot:
Wat hulp verwacht ik niet van zulk een bondgenoot?
Wat bén ik niet verpligt hém op myn beurt te toonen,
Gy zult, naar zyn verdienſt, die Héld mét goud bekroonen,
Maar ik zal van myn hart, hét waardigſte kleinood,
Een troon hém ſtichten die geen vyand, nood, noch dood
Ooit zal doen wankelen. 'k verlang die Vorſt t'aanſchou-(wen.

BRITTANJE.

Myn trouwſte Gebuurin, ik zal uw niet weêrhouwen,
Gy zult hém zien, de glans van zyne Majeſteit
Kan niet onheuglyk zyn aan uw genegenheid.

De Schutdoek word opgehaald.

Zyne Majeſteit zittende mét zyne Koninginne, ieder mét de kroon op 't hoofd, op de troon in het midden van een Vorſtelyke zaal. Aan de zyde van zyn Majeſteit, néffens de troon, ſtaan, Dapperheid, Standvaſtigheid, én Voorzigtigheid, aan

aan de zyde van haare Majesteit, Gódvruchtigheid, Edelmoedigheid, én Goedertierenheid. Ter réchter zyde van het Tooneel staan de Engelsche Geestelyke, aan de linker de Waereldlyke Lords.

BRITTANJE.

Daar ziet gy op de Troon die Overwinnaar praalen
Mét zyne Koningin, voor wélkers héldre straalen
De glanssen van 't gesteent, aan 't sierssel van haar hoofd
Verbleeken, én byna gantsch wérden uitgedoofd.
Gy ziet hén beide, omringt mét eene stoet van Vad'ren
En éd'le Ridd'ren.

BATAVIA.

'k Zal mét uw verlóf hén nad'ren,
Al is dat tintelen myn oogen ongewoon,
Ik eer de glanssen van de koninglyke Kroon.
Door liefde, pligt, én diepe érkéntenis bewoogen,
Kom ik, van overzè, tót in uw hóf getoogen,
O Vórst, om 't heil daar u de hemel meê vereerd,
En dat myn ziel voor zyn beroemst geluk waardeerd,
Mét myne zegewénsch na waarde te versieren,
En deeze blyde dag verheugd te hélpen vieren.
Ziet hier de Zusteren van 't vrije Nederland,
Te zaam verbonden door de lieffelyke band
Van Vréde, én Eendracht, die u névens my begroeten.
Uw' glory kan in hén 't geleede leed verzoeten,
Hét heugd hén nóch, toen, door een dwingend Nagebuur,
Heur heerlykheid byna verzonk in bloed én vuur,
Hoe uw' manhafte ziel, in die benaauwde vlaagen,
Tót hun hérstélling goed én bloed u deede waagen;
Hoe gy, spyt de overmagt van Vrankryks krygsgewéld,
Grootmoediglyk hén tróst in 't blaakend oorlógsvéld,
Zélf Stad op Stad ontrukte, én deed te lande uit wyken,
Daar Bérgen u voor 't laast de lauwere krans zag stryken;
Alwaar gy zéggen mogt, ik kwam, ik zag, ik won.
De lauw'ren, die u voor de bliksems van Bourbon
De kruin verzék'ren, zyn hun allerwaardste panden,
En de onverwelkb're roem der vrije Nederlanden:

Zy hoopen, in de schaauw van dat geheiligt loof
't Geweld der wolven, hoe verwoed én heet na roof,
Hoe naar het ongedierd ook grimmen mag, én huilen,
Als in een wagenbórgt gerustelyk te ontschuilen;
Zy achten, door 't beschut van uw verwinnend zwaard,
Hun vryheid, hun geluk, én glory wel bewaard;
En dat gy, om 't geweld der Seine te betoomen,
Tót hunne bystand mét uw' magt eerlang zult komen.
Ik zie, ô Vorst! dat uw gemoed niet is vervreemd
Door 't Goud der Kroon; 'k zie hoe uw ziel genoegen neemd
In myne rédenen. ook wat ons staat te hoopen,
O Koningin! in wien wy zien de Hemel open,
Van uw genegenheid; u die zo langen tyd
De luister zyt geweest van Hólland, zyn we kwyt;
Maar schoon het Lichaam, ô Vórstin! ons heeft begeeven,
Uw liefde is ons geheel én onvervalscht gebleeven;
De tekens uwer deugd, de Waereld door bekénd,
Staan in gantsch Hóllands hart zo klaar én diep geprént,
Dat élk, wanneer hy van uw scheiden hoort vermaanen,
Van liefde én énk'le rouw versmélten moet in traanen.
Nooit, nooit vergeet de Haag, mét wélk een minzaamheid
Gy ieder een ontfingt, zélf zonder onderscheid;
Uw mildheid is élk een, verdrukte 't meest gebleeken;
De Témplen kunnen van uw heilige yver spreeken;
De Burg'ren van uw' trouw, én Vórstelyk gemoed,
Standvastig in beraad, in voor én tegenspoed.
Hoe kon de Hemel zo veel deugden beter loonen
Als met driedubble glans uw waerdig hoofd te kroonen.
Leeft lang, ô Vórst'lyk Paar! ô aller eeuwen Roem,
Die 'k onbeschroomd de pronk der Waereldgrooten noem,
Regeert voorspoediglyk, op dat uwe Onderzaaten
Gelukkig moogen zyn. al wie u durf verwaaten
Belaagen, ga te grond: maar wélk een snél gedruis
Beweegt de hófzaal. mét een lieffelyk geruis?

Wat

Wat hélder licht verspreit zyn heuggelyke straalen?
De hémel opent zich: 'k zie hémellieden daalen,
Zy neigen 't hoofd, ter gunst van uwe Majesteit;
Ik zwyg, hun hemeltaal vereischt eerbiedigheid.

DÉRDE TOONEEL.

VREDE, WAARHEID, *én* GERECHTIGHEID, *nederdaalende in een Troon van wólken. Zy treeden uit de Troon, én begroeten haare Majesteiten. De voorige blyven.*

WAARHEID.

O Vórst, wien myn belang, vér boven troon én kroon,
Het hélden hart kon raaken,
Geniet, mét uw Vórstin, de rykstaf, tót uw loon.
U zal nooit ramp genaaken,
Zo lang geréchtigheid, myn Zuster, u verzéld;
Gy zult haar steeds beminnen:
En wyl uw' groote ziel door kryg na vréde hélt,
Zult gy gewis verwinnen.
Wy komen van om hoog ons voegen by uw stoet;
't Is 's hemels wélbehaagen.
Ontfang ons wederom, ons die korts zo verwoed
't Gewéld heeft doen verjaagen.
Wy zyn, gy weet hét, van onstérffelyk geslagt,
Daar wy vereenigt blyven,
Bloeit alle heerlykheid in onverwinb're kracht,
Voelt zich de wélvaard styven.
Zo zy, ô Vórst, uw ryk een ryk van weelde én vreugd,
Spyt wrévele overbuuren.
Uw koninglyk gebied, gegrondvest door de deugd,
Zal alle nyd verduuren.

DE MAAGD VAN GROOT BRITTANJE *maand de aanschouwende onderdaanen des ryks tot vreugdezangen.*

Gy Onderdaanen, wien de blydschap 't aangezicht
Ophélderd mét een straal van overheuglyk licht,

Op,

Op, nu de hemel zélf dit kroonfeest komt vereeren,
Wilt in dit ogenblik de vrolykheid vermeêren.
De Teemsstroom nadert met een achtb're stoet verzéld,
Eer door gezang uw Vórst, én koninglyken Héld.

Zang van Engelsche ONDERDAANEN.

Laat ons te zaam mét blyde klanken,
De Hémel danken,
Voor de onwaardeerb're gunst die 't Britse ryk geniet,
Nu haar een Vórst die 't recht bemind, gebied.
Regeer mét uwe Koninginne,
Gelukkig, lang, én steeds verheugd,
Ons herte blaakt tót u in zuiv're minne.
Wyl u de Kroon min siert als uwe deugd.
Laat ons te zaam met blyde klanken,
De Hémel danken,
Voor de onwaardeerb're gunst die 't Britse ryk geniet,
Nu haar een Vórst die 't recht bemind, gebied.

VIERDE én LAASSTE TOONEEL.

Alle de voorige.

De TEEMS, *de* RYN, *de* DONAUW *én de* TAAG *verschynen, maakende te zaamen eene Dans, waar mede het feest een einde neemt.*

Einde van het derde Bedryf.